

Политичка мисао – родила се још у прастарим временима (у земљама Старог истока, али највише се развила у Старој Грчкој и Риму). Полис (град-држава) је основни облик античке државности. Основни садржај политичке мисли Платона и Аристотела је идеал о савршеној аутархији (независној, самодовољној општини која има све неопходно за живот својих грађана и која је одвојена од осталог света).

Платон (427-397. п.н.е)

Платон (најпознатија дела "Држава" и "Закони") – најистакнутије место у политичкој историји антике. Претходници Платона су били Софисти као на пример Протагора, Продик и други који да је политика чисто људско дело. Платон сматра да је идеална држава неопходна ради спасења бесмртне човекове душе."Порочни" политички облици (према Платону) – тимократија, олигархија, тиранија и демократија.

Демократија је власт маса, сиромашне већине полиса, која неминовно води ка тиранији већине (у демократији, зато, долази до општег кварења карактера, одсуства разборитости, јачања агресивности, самовоље, бестидности). Демократија је несавршени облик државе, обично краткотрајан. Идеална држава – праведно управљање изабраних мудраца (власт треба да припадне филозофима и та власт филозофа-владара треба да буде апсолутна и безусловна). Политичко учење Платона садржи зачетке тоталитаризма (ипак, он је поставио основе за изградњу високоморалног грађанског духа).

Строга хијерархија сталежа по њему је следећа: филозофи-владари (највиша класа), војници-браниоци државе и занатлије и сељаци (физички радници).

Аристотел (384-322. п.н.е)

Аристотел – наука о политици се бави државом, тј. полисом (држава претходи појединцу). Полис постоји ради бољег живота његових грађана јер само у оквиру полиса, људи могу развијати своје способности, јер он изражава опште интересе грађана. Човек је део друштва – лични интереси су строго подређени општим интересима и општем добру (грађанин је безлична и безначајна честица уједињене политичке заједнице). Грађани – могу имати приватну својину, али је могу користити само заједно. Подела облика владавине (према Аристотелу) је таква да постоје добри и лоши облици.

Добри облици владавине (овде владари брину о поштовању закона и заједничког добра):

Монархија;

Аристократија;

Политеја.

Лоши облици владавине (овде владари брину о личним или групним интересима):

1. Тиранија;

2. Олигархија;

3. Демократија.

"Принципи" којима се одликују облици владавине (према Аристотелу) су моралност која је принцип демократије; Богатство је принцип олигархије; Слобода је принцип демократије;

Политеја (politeia) – најбољи облик владавине, који треба да уједини сва три принципа.

Цицерон (106-43. п.н.е)

Марко Тулије Цицерон (главни радови "О држави" и "Закони") – држава и право се не формирају самовољно, већ у складу са свеопштим захтевима природе (ови захтеви природе укључују и захтеве људске природе). Држава (према Цицерону) – основана је на свеопштем разуму и праведности. Учења Платона и Аристотела су имала знатан утицај на политичке погледе Цицерона.

Цицерон каже да се држава се појављује као усаглашени правни поредак (а не, само као израз

општег интереса свих њених слободних чланова – концепција Античке Грчке). Цицерон – разликује три облика владавине (ниједан облик није идеалан):

----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE PREUZETI NA SAJTU. -----

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com